

Tendrið eitt ljós

Minningarhald fyrri teimum deyðu börnunum, sunnudagin 7. nov. kl. 16 í Havnar Kirkju

Börn, sum doyggja, eru til á serligan hátt í vitanini hjá familjuni gjøgnum alt lívið. Tí skipar Felagið Pinkubarnadeyði fyrri eini fløvari og vakrari minningarguðstænastu, sunnudagin 7. nov.

kl. 16, fyrri at minnst tey deyðu börnini. Öll eru væl-komin, óansæð um tey hava mist smá ella størri børn ella av aðrari orsök hava hug at taka lut í hesi løtu.

Skipað verður fyrri líkn-

andi minningarhaldi í 16 kirkjum runt um í Danmark. Foreldur og avvarandi mótast í kirkjunum og tenda eitt ljós fyrri teirra deyðu börnum og minnst soleiðis á ein vakran hátt eina gávu, sum

Atlantic rapsodi

- eitt frásøguvæði

Fúka um oyruni í nógvum stuttum brotum nógvir grønir litir í hvassari kontrast og mótsøgn við málað andlit, klædnalogg og spjarrar. Ein skörvut samanseting og spennandi.

Kviki fremmandamál í mótsøgn við seigliga føroyska spyrjandi »ha?« Ein fúkandi ferð við livandi og ivandi ungum gentum kring landið. Altjóðagerðin og heimavitskan.

So føroyskur, so føroyskur, at tað brennur frá sær.

Og tó alheimskur. Men djúpt heimligur. Tú kennur tað aftur. Sjáldan úttalað, ongantið nevt, tagt burtur millum bygdafolk. Alt ov víðkvæmt evni. Og tó vita øll at siga somu søgur um teirra egnu. Eyguni, sum alla tíðina eru har, málað ella ikki. Eins og húsin, sum enn eru her. Summi standa og skriggja í tí grøna bønnum - enn. Í skrigginum ei veikur ivi. Leitandi eftir harmoni.

Innan eru tey kanska heit og fjálg? Ein heimsmýnd í kendum kórur. Leitandi og leitandi, lurtandi, hyggjandi, spyrjandi - livandi.

Í heimlandinum halda fólk seg aftur at lita at sterkum myndum - sonnum myndum.

Sigandi listarligar kvikmyndir at siggja um aftur - nógvar ferðir um aftur.

Regin Debess

Eivør Pálsdóttir fer at syngja saman við Stamen Stantchev

tey hava fingið - og mist!

At fáa og missa eitt barn eru tveir mótsetningar. Minningarhaldið samlar gleðina og sorgina og gevur - eisini eftir nógvum árum - pláss fyrri tí fløva og kærliga, foreldur enn hava til tað ella tey børn, sum tey hava mist.

Í einum skundmiklum gerandisdegi fáa onnur mál við tíðini fyrsta rætt. Við minningarhaldi er tíð til at foreldur, systkin og avvarandi kunnu tendra eitt ljós fyrri sínum deyðu börnum -

eisini fleiri ár eftir at barnið doyði.

Hetta er sættu ferð, at Landsfelagið Spædbørnsdøð skipar fyrri minningarhaldi í Danmark, og er hetta vorðin ein vakur siður, sum limur felagsins og avvarandi teirra virðismeta høgt. Í Føroyum er hetta triðja árið, Felagið Pinkubarnadeyði skipar fyrri minningarhaldi.

Í ár verður tað Jógvan Friðriksson, prestur í Sjóvar Kirkju, sum fer at prædika. Eivør Pálsdóttir og

Stamen Stantchev fara at syngja og spæla eitt lag.

Eftir minningarhaldið bjóðar Felagið Pinkubarnadeyði til ein drekkamunn í Jákupsstovu 24, Tórshavn, har elagið vanliga heldur til.

Fleiri upplýsingar kunnu fáast við at venda sær til eitt av teimum føroyskum umboðnum, sum skipar fyrri minningarhaldinum: Sólgerð Foldbo, tlf. 422184, ella Annvør Niclasen, tlf. 317261.

Minningarorð um elskaðu mammu okkara

Lydiu Sólheim Hansen

Fødd 25. august 1951

Deyð 15. september 1999

Góða mamma

Tað er so svårt at fata hvat, ið er hent. Tú vart bara 48 ára gomul, og skuldi tí havt nógv goð ár eftir at liva í. At tú ert farin frá okkum er so veruleikafjart og meiningssleyst, at vit hvønn dag bara rokna við, at tú við tínum bláa lyndi trínir innum dymar. Vit leingjast so nógv eftir tær - tað er eins og okkara liv er uppstæðgað, og vit hava torført við at siggja nakað ljós fyrri framman. Men vit siggja tó, at lívið heldur fram og vit mugu luttaka í tí, tí vit vita, at tað hevði tú ynkskt fyrri okkum.

Nú tá vit fingtu tey syrgiligu boðini, at tú vart farin frá okkum, vart tú akkurát í Danmark og vitjaði babba, sum var á sveisiskúla. Tí hugnaðu tykkum so væl í summarhúsinum hjá okkum í Gilleleje. Vit tosaðu við teg dagin fyrri tú doyði, og tí ljóðaði so glað og frísk.

Vit í Árhús gleddu okkum so nógv til, at tú og babba skuldu koma at vitja okkum. Vit fortaldu fyrri Lydiu, at nú fóru omma og abbi at koma.

Og hon segði "omma" og "abba". Men dagin fyrri, at tit skuldu koma, fingtu vit tey syrgiligu boðini, at tú vart deyð - tað er ófatuligt. Tú sum vart púra frísk, hvussu kann tað bera tí? Litla Lydia elskaði teg mamma, og tað sást týðiliga hvussu stolt tú vart av at verða blivin omma. Men bert eitt gott ár untist tær at uppliva onnudóttirina, áðrenn tú so knappliga fórt frá okkum, og tað er so svårt at vita, at Lydia nokk ikki fer at minnst teg.

Vit eru nógv, sum syrgja yvir teg mamma. Tú vart ein góður stuðul hjá ommu og abba, og tað fór valla ein dagur framvið, uttan at tú hevði verið inni hjá teimum, og tað vóru tey so glað fyrri. Öll systkini hjá tær við familju hava eisini eina sera svára tíð nú, tí tú vart tann elsta í einum flokki uppá 7 systkin, og tit hava öll hildið sera væl saman gjøgnum árin. Tað fór ikki ein fødingardagur framvið í familjuni, har vit ikki öll royndu at koma saman. Vit høvdu tað so gott öll somul í summar, tí öll fingtu mogleikan at vera saman her

í Føroyum, og mangar stuttligar lótur høvdu tit saman, tá spøl vóru spæld, sum Jeopardy til langt út á náttina.

Mamma, tú hevði eisini nógvar vinkonur og arbeiðsfelagar, sum tú ofta vart saman við. Tær dámdi so væl at vera í sambandi við onnur fólk, og tað var sjáldan, at tú sat einsamøll inni, sjálvt um babba var í útlandinum og arbeiddi. Tú fanst altíð uppá okkurt stuttligt at takast við, og tú elskaði at hava nógv um oyruni. Tað eyðkendi títt lív!

Tú vart sera arbeiðsom, og arbeiddi í Føroya Keypsamtøku fyrrapart og í Arbeiðarafelagnum Hæddini seinnapart. Harafturat sat tú eitt tíðarskeið bæði í nevndini í Stokk og í NSÍ. Tú vart álitandi, har tú var stóð, og tú var sera vælviðandi um flest öll viðurskifti.

Góði babba, tú og mamma hava havt eitt ríkt lív saman. Tí vóru sera tætt knýtt at hvørjum øðrum, og tykkum báðum dámdu sera væl at ferðast saman, serliga her í Føroyum. Tí sigldu oftani kring oyggjarnar og svóvu umborð á bátinum,

eins og tit hava verið við tjaldi kring um í Føroyum. Serliga minnst vit eisini allar teir góðu túrarnar, tit bæði plagdu at tosa um í Góðadali.

Men mamma, tað fer nokk at taka eina tíð, áðrenn tað veruliga gongur upp fyrri okkum, at tú ikki ert ímillum okkum meira. Í okkara hugaheimi siggja og hoyra vit teg. Og vit ímynda okkum, at tú fert at ringja onkran dagin og siga, sum tú plagdi, "hey, tað var bara mamma", við tíni mildu og fittu rødd. Tað er so ringt at hugsa sær, at vit ikki skulu hoyra tína rødd aftur, ikki siggja teg, nema við teg, klemma og mussa teg.

Men vit trúgva, at vit ein dag skulu mótast aftur, heima hjá Gudi í himlinum. Tí vit liva víðari í trúnni á, at deyðin ikki er tað seinasta.

Tað er ringt at fáa troyst í hesi tíð, men nokur orð sum vit ofta hugsa um eru:

Heldur vil eg missa teg enn ongantið møtt tær

Hetta eru orð sum Steinbjørn B. Jacobsen hevur skrivað. Hesi orð troysta okkum í sorgini, tí at eitt er heilt vist, at betri mamma enn teg, kann man ikki fáa. Tú vart so fitt, mild, rølg og glað. Vit vistu, at vit altíð kundu venda okkum til tín, um ymskir trupuleikar stungu seg upp, og tú hevði altíð eitt gott ráð at geva. Tú hevði friðin í

tær mamma, um okkurt bagdi hjá aðrari av okkum, so gjordust vit beinavegin rølgar, tá tú vart hjá. Tú vart so góð við okkum og vit við teg. Og tí er tað so ringt at missa teg. Men minnini eiga vit góð, og teg vilja vit goyma í hjørtum okkara. Friður verði yvir minnið um teg góða mamma.

Rannvá og Dagbjørt